

Warszawa, dnia 23 maja 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1574/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Sebastian Mazurkiewicz

Sędziowie: SSO Maciej Schulz (spr.)

SSO Remigiusz Pawłowski

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwester Sykut

przy udziale prokuratora Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu dnia 23 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy P. W. syna H. i G. ur. (...) w S. oskarżonego o przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

z dnia 21 września 2016 r. sygn. akt IV K 160/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, zwalnia oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Maciej Schulz SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Remigiusz Pawłowski

VI Ka 1574/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 21 września 2016 roku, IV K 160/15 orzekł:

I. oskarżonego P. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt I, II i III aktu oskarżenia czynów, z tą zmianą, iż ustalił, że oskarżony czynów tych dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu tj. w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., tj. czynów wyczerpujących znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 3115-3126/13 pod poz. 4,5 i 12 – poprzez pozostawienie w aktach sprawy oraz orzekł przepadek dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 3115-3126/13 pod poz. 8 i 9 poprzez zniszczenie;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów rzeczowych Drz 3115-3126/13 pod poz. 1,2,3 i 7 – (...) Oddział W. (...) W., Al. (...), zwrócił dowód rzeczowy wskazany w wykazie dowodów rzeczowych Drz 3115 – 3126/13 pod poz. 6 – (...) Oddział w W. ul. (...), (...) W., a ponadto zwrócił dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów rzeczowych Drz 3115-3126/13 pod poz. 10,11 (...) Oddział w W. ul. (...), (...) W. – zastępując przedmiotowe dowody rzeczowe kserokopiami;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od opłaty i ponoszenia pozostałych kosztów sądowych przejmując poniesione wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Obrońca zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania w szczególności poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z zeznań świadka M. B. i zeznań świadka A. K.. Obrońca wskazał, że powyższe uchybienia skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony udzielił pomocnictwa w uzyskaniu przez G. O. pożyczki gotówkowej w (...) w G.. Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego. Pełnomocnik zaskarżył wyrok w części dotyczącej nie orzeczenia o środku kompensacyjnym na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił obrazę prawa materialnego, polegająca na nienałożeniu na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, w sytuacji gdy pokrzywdzona złożyła wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody. Pełnomocnik wniósł o orzeczenie o środku kompensacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie, gdyż przedstawione w nich zarzuty nie zostały potwierdzone w toku rozważań merytorycznych przez Sąd Okręgowy. Poczynione ustalenia faktyczne przez Sąd Rejonowy są prawidłowe, a ocena wszystkich zebranych w sprawie dowodów przeprowadzona została zgodnie z obowiązującymi w kodeksie postępowania karnego zasadami. Sąd Rejonowy nie zaniedbał obowiązku wskazania jakim dowodom i w jakim zakresie dał wiarę i czemu odmówił tego przymiotu pozostałym.

Oskarżony co prawda konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Nie zmienia to jednak faktu, że pozostałe zgromadzone w sprawie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej prowadziły do potwierdzenia jego sprawstwa. Przyznać należy rację Sądowi Rejonowemu w odniesieniu do oceny wyjaśnień oskarżonego. Obrońca oskarżonego konsekwentnie podnosił wersję wydarzeń oskarżonego o zagubieniu pieczętka i jej prawdopodobnym użyciu przez osoby trzecie, która była już przedmiotem rozważań i wypowiedzi Sądu Rejonowego. Sąd zweryfikował przedmiotową wersję wydarzeń oskarżonego na tle pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i krytycznie ocenił tłumaczenia oskarżonego. Przyznać należy mu rację w kwestii uznania, iż wersja oskarżonego jest w istocie tylko nieudolną próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Kwestionowane przez obrońcę potwierdzenie telefoniczne przez oskarżonego faktu wystawienia zaświadczenia o zatrudnieniu jest sprzeczne z poczynionymi w oparciu o zeznania świadków ustaleniami. Wskazać w tym miejscu należy, że świadek M. B. (k.4) opisała obowiązującą pracownika banku procedurę weryfikacyjną, której przestrzeganie jest niewątpliwie konieczne z uwagi na szereg podobnych czynów, gdzie poszkodowanym jest instytucja bankowa. I tak wskazała na konieczność skontaktowania się z podmiotem wystawiającym zaświadczenie o zatrudnieniu, gdzie inicjatorem rozmowy telefonicznej jest pracownik (...). Nie jest możliwe poprzestanie na weryfikacji w toku rozmowy telefonicznej, gdy to osoba wskazana jako pracodawca nawiązuje kontakt. Fakt ten, chybionym całkowicie czyni próbę podważenia, że to oskarżony odebrał i potwierdził okoliczność zatrudnienia G. O. jak też, że to on był osobą, która oddzwoniła do banku. Świadek zaznaczyła nadto, że znajdująca się na zaświadczeniu adnotacja „potwierdzono” świadczy, że oddzwoniła do oskarżonego. Fakt niepamięci tak szczegółowych okoliczności nie podważa wiarygodności jej wersji. Nie ulega bowiem wątpliwość, iż z racji zajmowanego stanowiska świadek wykonywała wiele podobnych czynności w ciągu tego samego dnia. Zrozumiałe jest zatem, iż po upływie znacznego czasu nie jest w stanie odtworzyć szczegółów zdarzenia. Niezrozumiałe są dla Sądu Odwoławczego sugestie obrońcy o składaniu zeznań przez świadka o omówionej wyżej treści z uwagi na grożącą A. K. odpowiedzialność karną i fakt stosowania środka zapobiegawczego

w postaci tymczasowego aresztowania. Jak wynika ze sprawdzenia listy osób, które stawily się na rozprawie w dniu 15 października 2015 roku świadek ten stawila się, nie odnotowano, aby została doprowadzona z Aresztu Śledczego. Poza tym, podając wymagane ustawą informacje dotyczące jej osoby, wskazała na fakt prawomocnego orzeczenia, jakie zapadło w stosunku do niej w sprawie związanej zarzutem przedstawionym oskarżonemu (k. 35). A. K. została uznana za winną czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 roku, który uprawomocnił się w dniu 26 lutego 2015 roku (k. 402), a zatem na kilka miesięcy przed datą złożenia zeznań bezpośrednio przed Sądem I Instancji w sprawie oskarżonego P. W..

Argumentacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje tym samym na uwzględnienie. Starania wykazania uchybień w ocenie dowodów okazały się chybione, stanowią w istocie jedynie próbę przeforsowania wersji wydarzeń korzystnej dla oskarżonego, która nie odpowiada stanowi faktycznemu jaki zaistniał w niniejszej sprawie. W świetle tego, nie sposób podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego, że nie ma podstaw do uznania oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów. Brak jest w tym przedmiocie wątpliwości po stronie Sądu Okręgowego.

Wymierzona oskarżonemu przez Sąd Rejonowy kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Oskarżony z racji uprzedniej karalności miał świadomość charakteru podejmowanych przez siebie działań i ich naganności. Kierowany wyłącznie chęcią osiągnięcia korzyści zaakceptował ponowne naruszenie porządku prawnego. Okolicznością łagodzącą jest za to udział oskarżonego w przestępczym procederze w formie pomocnictwa. Z uwagi na funkcję zapobiegawczą i wychowawczą w związku z powyższymi okolicznościami konieczne jednak było orzeczenie kary pozbawienia wolności. Przy czym, na akceptację zasługuje zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Mimo jego uprzedniej karalności, istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna w stosunku do niego i uzasadnione jest przypuszczenie, iż kara o charakterze wolnościowym jest wystarczająca dla zapobieżenia przez niego powrotowi do przestępstwa. Przyjęty 3 letni okres próby winien być wystarczający dla potwierdzenia trafności tej prognozy.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do akceptacji apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, której zakres ograniczono do środka kompensacyjnego. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podnosząc argumentację o solidarnym charakterze naprawienia szkody przez współsprawców czynu nie uwzględnił faktu, że G. O. i A. K. nie zostały obciążone takim obowiązkiem. Podkreślić należy, że zostały uznane za winne czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. Ponadto, możliwość orzeczenia obowiązku naprawienia szkody warunkowana jest istnieniem w dalszym ciągu szkody. Wyżej wskazane zaś systematycznie dokonują spłat rat z tytułu otrzymanego kredytu. Co więcej, pełnomocnik pominął istotę jedności zarzutu. Oskarżonemu zarzucono pomocnictwo do realizacji znamion czynu zabronionego z art. 297 § 1 k.k. Podczas gdy kwalifikacja prawna G. O. i A. K. obejmowała usiłowanie popełnienia czynu oszustwa w zbiegu z czynem oszustwa kredytowego. W tym stanie rzeczy, złożenie wniosku przez oskarżyciela posiłkowego nie obligowało Sądu Rejonowego do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, nie ma zatem podstaw do akceptacji apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.

SSO Maciej Schulz SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Mając zaś na względzie